

СЪВЕТЪ

Сълплията влѣзе въ кухничката, но не сѣдна на низичкото столче край огнището като другъ пжтъ, а застана по срѣдата и загледа ту жена си, ту Петя, ту дветѣ си момичета. Той носѣше една новина, и чакаше само да го погледнатъ, за да имъ я каже; но тази вечеръ, кой знай защо, никой не му обърна внимание.

— Знаете ли, — рече той и очитѣ му свѣтнаха, — разбойниците, дето бастисаха афтумобила на шосето, сж фанати.

— Кжде? — попита безучастно жена му.

— Тука, въ село.

— Въ нашето ли? — дигна любопитно глава Петю.

— Въ нашето я!

— Ама нашенци ли сж?

— Щомъ сж ги фанали тука, нашенци ще да сж! — отвърна греснато и съ нѣкаква тържественостъ Сълплията.

Всички се ококориха.

— Нашенци ли! Кои?

— Михалъ Бурсучето, Димо Стайковъ, Пекната и чичовъ Колювъ Стефанъ. . .

— Йооо! . . . Глей ги ти! . . . За ония — хайде! Ама за чичовъ Колювъ Стефана. . . да не повѣрвашъ. . . — каза старата очудена, остави вре-